

ЈЕЛЕНА ГАВРИЛОВИЋ

НЕПОДМИТЉИВО МОРЕ

НЕПОДМИТЉИВО МОРЕ

Прво сам бацила ковчег са миразом
К'о велим, нећу више склапати бракове
А море је беснело, и даље беснело

Онда сам бацила своје камење
К'о велим, нећу више градити олтаре
А море је беснело, и даље беснело

Онда сам бацила и своје бисерје
К'о велим, нећу више правити огрлице
То је за девојчице
А море је беснело, к'о за инат беснело

Онда сам бацила све своје жене
Ратнице, богомољке, вештице,
Сирене
К'о велим, е, сад више немам ништа
Умирићу, ваљда, ту гладну немам
Ко још диже буру због једне сене?
А море је беснело, и даље беснело

То дивље море, неподмитљиво море
Хтело је мене
Хтело је мене...

ПАТУЉАСТИ ЗЕЦ И ДИФЕНБАХИЈЕ

Бити жена малог мисионара двадесет пет година
Чинити све оно што жене чине
Уверене да испуњавају Божје законе
Стајати у редовима
Гутати сузавац
Терати извршитеље са кућног прага
Растављати мачку од патуљастог зеца
Зеца од дифенбахија
Газити по сопственој памети
Писати проповеди, некад отровне
Које ће други говорити
Рођене песме јастуком гушити
И све то узалуд:
Никад оријаша
Од патуљастог зеца
Но, жене мисионара су жилав сој!
До крви ће бранити своје дифенбахије!
Све док се не заљубе
У неке друге врсте
У молере.

ЛУЈ ВИТОН

Овај мантил – *Луј Вийтон*
Који ја данас носим
Некада је носила једна Францускиња
А ону „вијетнамку” коју носи Марина
Са првог спрата
Некада сам носила ја
А онај џемпер са црвеним ирвасима
Који носи бака у инвалидским колицима
У дворишту преко пута
Некада је носила Марина
А ту и тамо севне и понека марама
Однекуд позната
На вратовима жена
О којима не знам ништа
Чак ни то да ли је марама моја или њина
Шта ли сад носи Францускиња?

ВЕНЕЦИЈА

Пустињски Боже
Сећаш ли се Венеције
Заклињала сам Ти се на верност
На Мосту уздаха
И први пут помислила
Да се од лепоте може умрети
Речи „велелепно” и „чаробно”
Звучале су светогрдно
Ти си ме поново просио на мосту
Док је Џуди из Дакоте
Кћи црначког проповедника
Пуна као венецијанска лађа
Куповала маске
И успут ми говорила да ће све бити добро
Ти, пустињски Бог
Имаш велике планове за мој живот
Ја сам климала главом
Ја, жена са сто лица
И само једним срцем
Углавном не звоцам
Да није Џуди и њеног тате
Не бих видела ништа од Венеције
Лакше је мењати улоге
Него свлакове
Ти ме повремено частиш
Раскошним градовима, да
У долини сувих костију
Распростреш трпезу
Али ја, рођена међу класјем
И шерпама у којима се увек крчкало
Превише тога
Никада нећу разумети Тебе
Пустињског Бога.

МОЛБА

Мили Грофе
Поведите ме међу сунцокрете
Моје су хаљине половне и уфлекане
Нису за отмене ресторане
Само сам за сунцокрете потаман
Ко вам је рекао да су жене компликоване
Ко вам је рекао да ће вас одрати до голе коже
Јесте ли због мене вежбали ту пипиревку
Не треба, стварно
Одиграћете је други пут
Пред неком другом дамом
Недолично је
Пред овим клањаоцима црнога лица
Недостойно је њихових круна
Тако вам вашег Бога из старих монархија
Доба декаденције и аспарагуса у саксијама
Баштенских фотеља од плетеног прућа
Које, ево, трају до дана данашњег
Погледајте на шта се своди свако ходочашће
Под сунцем небеским
Голе стрњике, оклембешене главе
И помирљиво чекање
Јесењих пожара
Ох, ја сам заљубљена у згаришта
Мили грофе
Разумете ли ви жене попут мене?